

Bij de tijd

MIJMERING

'U bent een charmante verschijning'. Hoe vaak krijg je dat in je leven van een onbekende te horen? Mij overkwam het nog niet zo lang geleden. Echt waar. Zoals ook eens een wildvreemde tegen me zei 'ik kom naast u zitten, want u heeft zo'n prettige uitstraling'. In beide gevallen waren het mannen. Het streelde mijn ijdelheid, eerlijk is eerlijk. In het geval van de charmante verschijning probeerde ik ter plekke een beeld van mezelf te krijgen. Kon ik daar zelf iets van charme in ontdekken? Wat had ik aan, zat m'n haar goed? Dat van die prettige verschijning was bij een lezing over een spiritueel onderwerp. De mensen die daar op af komen zijn vaak meer gericht op innerlijke dan op uiterlijke schoonheid, maar evengoed.

Zelf heb ik niet steeds in de gaten dat de jaren inmiddels aan me zijn af te zien. Kijkend in de spiegel doe ik dat vanuit een hoek die mij het meeste flatteert. Maar als ik mezelf onverwacht ergens tegenkom ... Laatst wandelde ik langs een leegstaande bungalow. Altijd al verrukt van dat type huizen gluurde ik met mijn neus op het raam naar binnen. Door de laagstaande zon keek ik recht in mijn eigen gezicht. Dat viel niet mee; de jeugdigheid die ik van binnen voel werd gelogenstraft door onmiskenbare tekenen van uiterlijk verval.

'Ben jij daar echt mee bezig', vroeg een mij welgezind persoon toen ik zoiets zei. Ook een man trouwens. Ik hoorde een goed bedoeld 'maar daar hoeft jij je toch nog niet druk over te maken' in zijn vraag. Ja natuurlijk ben ik daar mee bezig. Kwestie van bijblijven. Bij mezelf, bij hoe ik verander en daarop reageer, me verzet en het altijd weer verlies. Ik ben liever vrienden met de tijd dan dat ik me erdoor laat inhalen.